

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2026 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny [REDACTED] w składzie:

Przewodniczący: sędzia [REDACTED]

Protokolant: [REDACTED]

po rozpoznaniu 20 kwietnia 2026 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa [REDACTED] [REDACTED]

przeciwko Nest Bank S.A. w Warszawie

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy [REDACTED] w Warszawie

z 2 lipca 2025 r., sygn. akt II C 3190/24

- I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powódki 17.605,15 (siedemnaście tysięcy sześćset pięć 15/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:
  - 9.798,93 zł za czas od 23-07-2024 r. do dnia zapłaty,
  - 7.806,22 zł za czas od 06-08-2024 r. do dnia zapłaty,oraz 4.617,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas od 05-05-2026 r. do dnia zapłaty;
- II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 2.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym z ustawowymi odsetkami za czas od uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnia wyrok ograniczony do wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia z przytoczonymi przepisami prawa.

Sąd II instancji:

Apelacja strony powodowej zasługiwała na uwzględnienie i prowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku, mimo że wszystkie podniesione zarzuty okazały się zasadne.

Sąd Odwoławczy, co do zasady, akceptuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji. Ustalenia te sprowadzają się do chronologicznego przedstawienia zaistniałych zdarzeń, były przy tym sporne między stronami, i dlatego zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy za własne. Sąd ten podziela jednak dokonanej przez sąd meriti oceny prawnej.

Termin:

Odnosząc się do kwestii terminu na złożenie oświadczenia o sankcji kredytu darmowego należy wskazać, że uprawnień konsumenta do skorzystania z sankcji kredytu darmowego wygasa po roku od dnia wykonania umowy. Ocenę zaś, kiedy nastąpił moment wykonania umowy przeprowadza się poprzez ustalenie dnia, w którym strony wywiązują się z obowiązków ciążących na nich na podstawie umowy pożyczki. Sąd wskazuje, że zarówno kredytodawca spełnił swoje świadczenie, a także kredytobiorca zobowiązał się (por. wyrok Sądu Apelacyjnego z 27 kwietnia 2023 r., I ACa 368/22). Przy tym należy wskazać, że poprzez wykonanie umowy należy rozumieć spełnienie wszystkich obowiązków określonych w umowie, a jedynie tych obowiązków, które bezpośrednio związane są z głównymi świadczeniami stosunku pożyczki. Z tego też powodu po stronie kredytobiorcy zostały wypłacone wszystkie raty w umowie, a po stronie kredytodawcy raty umowne zostały zapłacone. Przy tym w tym ostatnim zakresie datą graniczną jest data płatności ostatniej raty wynikająca z treści umowy. Nie ulega wątpliwości, że konsument nie może czerpać korzyści z niezrealizowanego wykonywania umowy tj. zapłaty z opóźnieniem. Zatem wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, zgodnemu z art. 45 ust. 5 ustawy uprawnień konsumenta do powołania się na sankcję kredytu darmowego wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy, a nie od dnia zawarcia umowy, a także w dacie po upływie roku od zawarcia umowy i wypłaty środków.

Podkreślić należy, iż ani funkcjonalna, a tym bardziej literalna wykładnia przepisu nie pozwala na przyjęcie, by „wykonanie umowy” zawęzić jedynie do świadczenia jednej tylko strony, z pominięciem świadczenia drugiej strony umowy. Za taką wykładnią art. 45 ust. 4 u.k.k. przemawia również pośrednio wyrok TSUE zapadły w sprawie C-677/23, w którego pkt. 42 Trybunał wykonał umowę identyfikując jako spełnienie świadczeń przez obie strony umowy.

W przypadku umów stanowiących przedmiot niniejszego postępowania, wskazać należy, że w dacie złożenia oświadczenia kredytobiorcy [REDAKTOWANE] całkowitej spłaty kredytów (umowa zawarta z [REDAKTOWANE] – data spłaty 12 czerwca 2024 r., umowa zawarta z [REDAKTOWANE] – data spłaty 13 marca 2024 r.). Wobec powyższego, złożenie oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego 23 lipca 2024 r., tj. w okresie roku od dnia całkowitej spłaty, stanowi działanie skuteczne, mieszczące się w przewidzianym na nie przez ustawodawcę terminie.

Wadliwość umowy skutkująca sankcją kredytu darmowego:

Sąd Okręgowy nie podziela rozważań Sądu Rejonowego w zakresie, w jakim uznał, że w umowie brak jest uchybień skutkujących zasadnością sankcji kredytu darmowego.

Obowiązki informacyjne kredytodawcy wynikają z art. 10 dyrektywy 2008/48/WE. Stanowią one podstawę do zapewnienia spójnych standardów ochrony konsumentów w UE oraz do umożliwienia swobodnego przepływu usług i kapitału. Przyjęta w art. 45 u.k.k. sankcja kredytu darmowego stanowi transpozycję art. 23 dyrektywy – jej celem jest zapewnienie skutecznego egzekwowania obowiązków informacyjnych.

Niespełnienie przez bank obowiązków informacyjnych, o których mowa w orzecznictwie TSUE, uzasadnia nałożenie na niego negatywnych konsekwencji – w szczególności ograniczenie jego uprawnienia do żądania czegokolwiek poza kwotą wypłaconego kapitału. Dotyczy to zarówno sytuacji, gdy informacji nie przekazano wcale, jak i wtedy, gdy były one błędne lub niepełne. Konsument nie ma obowiązku posiadania wiedzy specjalistycznej – powinien mieć możliwość zrozumienia zobowiązania [REDAKTOWANE] w chwili podpisywania umowy (por. wyrok TSUE z 9 listopada 2016 r., C-42/15, Home Credit Slovakia a.s. przeciwko Klárze Bíróovej).

Wskazać należy, że jak wynika z najnowszego orzecznictwa TSUE, art. 3 lit. g i j) dyrektywy 2008/48 w sprawie umów o kredyt konsumencki, zmienionej dyrektywą 2021/2167, w związku z art. 10 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie włączeniu do umów o kredyt konsumencki warunków przewidujących stosowanie stopy oprocentowania nie tylko do całkowitej kwoty kredytu, lecz również do kwot przeznaczonych na pokrycie kosztów związanych z tym kredytem i wchodzących w związku z tym w skład całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta (wyrok TSUE z 23.04.2026 r., [C-744/24](#), P.W. v. Bank PKO S.A., LEX nr 4084669). Co za tym idzie należy uznać, że sposób wskazania w umowie warunków przewidujących stosowanie stopy oprocentowania do kwot przeznaczonych na pokrycie kosztów związanych z tym kredytem nie tylko uniemożliwiają konsumentowi porównanie ofert kredytowych oraz świadome podjęcie decyzji, ale także sprawiają, że treść umowy pozostaje w sprzeczności z ratio legis art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. poprzez błędne oznaczenie wysokości całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta. Tym samym doszło do naruszenia tego przepisu, co aktualizowało podstawę do skorzystania z sankcji kredytu darmowego z art. 45 u.k.k.

Bank na mocy art. 30 ust. 1 u.k.k. winien w umowie określić m.in.:

- stopę oprocentowania kredytu (pkt 6); stanowi ona stałe lub zmienne oprocentowanie stosowane do „wyplaconej kwoty” na podstawie umowy o kredyt w stosunku rocznym (art. 5 pkt 10 u.k.k.), czyli do całkowitej kwoty kredytu (wyrok TSUE w sprawie C-744/24),
- RRSO (pkt 7); jest to całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym (art. 5 pkt 12 u.k.k.),
- całkowitą kwotę do [REDACTED] (pkt 7); obejmuje ona sumę całkowitej kwoty kredytu oraz całkowitego kosztu kredytu (art. 5 pkt 8 u.k.k.).

Bank z naruszeniem art. 5 pkt 10 u.k.k. oraz art. 3 lit. g) i j) w zw. z art. 10 ust. 2 lit. f) i g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/W z 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki zastosował stopę oprocentowania do kwoty kredytu, a więc kwoty obejmującej nie tylko „wyplaconą kwotę” (całkowitą kwotę kredytu), ale też kwotę kredytu przeznaczoną na pokrycie jego kosztów. Powyższe potwierdził TSUE w wyroku z 23 kwietnia 2026 r. w sprawie C-744/24.

W konsekwencji, bezwzględna nieważność postanowień umowy nakładających na konsumenta [REDACTED] odsetek od kwoty przewyższającej całkowitą kwotę kredytu, prowadzi do nieprawidłowego określenia w umowie:

- stopy oprocentowania kredytu (art. 30 ust. 1 pkt 6 u.k.k.),
- rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania kredytu (art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k.),
- całkowitej kwoty do [REDACTED] (art. 30 ust. 1 pkt. 7 u.k.k.).

To stanowi, w konsekwencji sprzeczność części umowy z ustawą i dyrektywą, i jej nieważność na mocy art. 58 § 1 i 3 k.c., naruszenie obowiązku informacyjnego banku wobec konsumenta, który winien być poinformowany o wysokości swojego zobowiązania, którego wysokość została określona zgodnie z ich przepisami.

Na mocy art. 45 ust. 1 u.k.k. w przypadku naruszenia przez kredytodawcę m.in. art. 30 ust. 1 pkt 6 i 7 konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie.

Dalej, na mocy art. 405 k.c. w zw. z art. 410 k.c. uiszczone koszty, wobec odpadnięcia podstawy ich pobrania, podlegają zwrotowi.

Na przeszkodzie zastosowania sankcji kredytu darmowego nie stoi wyrok TSUE z 13 lutego 2025 r.

w sprawie C-472/23. Wyrok ten, obejmuje swą tezą sytuację, w której nieprawidłowość ustalenia w umowie RRSO nie była konsekwencją naruszenia w/w dyrektywy 2008/48/W i u.k.k. lecz była konsekwencją abuzywności poszczególnych postanowień umowy. Różnica jest zasadnicza.

Teza zawarta w wyroku TSUE nie obejmuje naruszenia dyrektywy i ustawy regulujących kredyt konsumencki, w przyjętym przez TSUE stanie bank nie naruszył wprost przepisów aktów prawnych wprost kreujących kredyt konsumencki i sankcje naruszenia za ich naruszenie. W przyjętym przez TSUE stanie niezwiązanie konsumenta [REDAKTOWANE] umowy ma charakter następczy, będący wynikiem zarzutów konsumenta i dokonania ich oceny przez sąd na gruncie przepisów znajdujących się poza zakresem regulacji dyrektywy 2008/48/W i u.k.k., dających sądowi w tym zakresie szeroką swobodę, z czym bank mógł się nie liczyć zawierając umowę.

W sprawie niniejszej, nieprawidłowość określenia stopy procentowej, RRSO oraz całkowitej kwoty do zapłaty jest konsekwencją niedopuszczalnego w świetle przepisów regulujących kredyt konsumencki, zaliczenia do kosztów kredytu odsetek od kwoty przewyższającej całkowitą kwotę kredytu, czyli kosztów rodzajowo niedopuszczalnych. Jest więc skutkiem naruszenia samej w/w dyrektywy i ustawy zakreślających obowiązki banku wobec konsumenta na gruncie umowy kredytu, która to ustawa samodzielnie reguluje skutki jej naruszenia. Skutki naruszenia dyrektywy i u.k.k. są określone bowiem w art. 45 u.k.k..

Teza jakoby obowiązek wskazania stopy oprocentowania, RRSO oraz całkowitej kwoty do zapłaty jest spełniony o ile zostały one wskazane w oparciu o postanowienia umowy niezależnie czy naruszają one przepisy bezwzględnie obowiązujące czy też nie, jest nie do obrony. Cel dyrektywy i ustawy – ochrona praw konsumentów nie mógłby wówczas być osiągnięty, a art. 45 u.k.k. pozostałby w zasadzie martwy. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłyby do zaakceptowania stanowiska – niezależnie czy bank wprost w umowie łamie przepisy dyrektywy 2008/48/W i u.k.k. nie ponosi konsekwencji objętych art. 45 u.k.k. o ile umowa wewnętrznie nie jest sprzeczna. Prowadzi to dalej do przyjęcia założenia, że to sam bank określa w umowie granice swej odpowiedzialności wobec konsumenta za łamanie przepisów bezwzględnie obowiązujących regulujących instytucje kredytu konsumenckiego. Takiego stanowiska nie da się pogodzić z podstawowymi zasadami ochrony konsumenta i celami w/w dyrektywy i u.k.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy – działając na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. – zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanego na rzecz powódki żadaną kwotę 17.605,15 zł. Odsetki od zasądzonej kwoty 9798,93 zł zostały przyznane od 23 lipca 2024 r., a od kwoty 7806,22 zł od 6 sierpnia 2024 r. tj. od dnia następującego po upływie 3 dni od doręczenia stronie [REDAKTOWANE] do zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu (*wydruk śledzenia przesyłek – k. 58, wydruk e-maila k. 61*).

W konsekwencji zmiany rozstrzygnięcia merytorycznego, zmianie uległo również orzeczenie o kosztach procesu przed sądem I instancji. O kosztach tych orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sprawy. Na zasądzoną kwotę 4617 zł złożyły się opłata od pozwu 1000 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda w kwocie 3600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na tej samej podstawie. Na zasądzoną kwotę 2800 zł złożyły się: opłata sądowa od apelacji w wysokości 1000 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 1800 zł obliczone na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia.